

Arrest

nr. 286 963 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 2 juli 2020.

1.2. Op 4 oktober 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 3 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jij, M. G., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou afkomst te zijn. Je was woonachtig in Kot district en hielp je vader in de slagerij. Je vader had een contract met verschillende checkposten van de lokale politie in de buurt om vlees te leveren. Hiervan raakte Daesh op de hoogte, waarna ze een brief naar je vader stuurden. Ze eisten dat je vergif in het vlees deed dat je aan de lokale politie leverde. Toen je vader niet reageerde, kwam Daesh naar je huis en ze stelden dat je vader niet had geluisterd. Toen je vader nadien naar Otch Kot ging om vlees te kopen, werd hij door Daesh ontvoerd. Na de verdwijning van je vader nam je de slagerij over. Na enkele dagen kwam Daesh terug naar je huis en zeiden aan je moeder dat je hetzelfde moest doen als hetgene ze aan je vader hadden gevraagd. Omwille van dit dreigement besloot je dat het niet meer veilig was en ontvluchtte je Afghanistan en reisde naar België waar je in 2020 aankwam en datzelfde jaar een verzoek tot internationale bescherming indiende. Om je verzoek te ondersteunen legde je volgende documenten neer: je taskara en een contract van de slagerij.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden gesteld dat je tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende zaken die aan de kern van je relaas raken. Zo verklaarde je in de vragenlijst die je op DVZ invulde dat je vader een eerste maal werd tegengehouden door Daesh en zij hem het gif gaven. Je vader nam het gif aan, maar deed er niets mee. Hierna kwam Daesh terug naar je vader met de vraag om het gif in het eten te doen, hetgeen hij weigerde (Vragenlijst 3.5). Tijdens het CGVS-gehoor geef je echter een heel andere versie van de feiten.

Zo verklaarde je dat je vader de eerste maal via een brief werd gevraagd om gif in het vlees te doen en ze je vader pas een tweede keer persoonlijk hadden aangesproken. Gevraagd of ze de tweede keer de spuitjes (met gif) dan meehadden stelde je dit niet te weten (CGVS p.15-16, 20). Dergelijke manifeste tegenstrijdigheid betreffende de wijze waarop je vader gevraagd werd de arbaki te vergiften en of hij al dan niet het gif heeft gekregen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas.

Hiermee samenhangend houdt het weinig steek dat Daesh per brief de opdracht geeft om de arbaki te vergiften om kort nadien te stellen dat je vader niet meewerkte. Logischerwijs zou desgevallend verwacht worden dat je vader het gif kreeg en duidelijke instructies kreeg wat ermee te doen. Echter blijkt uit je verklaringen dat er in de brief – die je overigens niet neerlegt- enkel sprake van is dat er aan je vader iets gegeven zou worden - hetgeen impliceert dat er geen gif bij de brief zat - dat hij dan in het vlees moet spuiten, en als hij het niet doet, gaan ze hem bestraffen (CGVS p.15). Dat er bij het volgende bezoek door Daesh gesteld werd dat hij niet gedaan heeft wat gevraagd werd, houdt geen steek op basis van de brief die werd verstuurd.

Tenslotte kan maar moeilijk aangenomen worden dat je vader zijn activiteiten ongestoord verderzette – zonder zelfs maar iemand te verwittigen (CGVS p.16) – nadat hij door Daesh bedreigd werd. Je verklaart dat je vader na het ontvangen van de dreigbrief niet had gedacht dat er echt iemand van Daesh zou komen, wat bevreemdend overkomt aangezien Daesh in hun brief aankondigden dat er iemand gif naar

je vader zou brengen. Je stelt eveneens dat Daesh wegens de aanwezigheid van verschillende checkposts niet konden langskomen, wat ook een vreemde denkwijze is aangezien reeds vaststond dat ze minstens konden langskomen om een dreigbrief af te leveren, en aangezien je ook zelf verklaart dat Daesh enkel overdag beperkt waren in hun bewegingen maar dat ze 's nachts vrijuit konden rondlopen (CGVS p. 18, 20).

Voorts kan maar moeilijk aangenomen worden dat je de activiteiten van je vader verderzette nadat hij meermaals door Daesh werd bedreigd en uiteindelijk werd ontvoerd, precies vanwege deze activiteiten (CGVS p.10). Dergelijk gedrag kan maar moeilijk worden aangenomen in de context die je schetst.

Er moet geconcludeerd worden dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan je asielrelaas.

Betreffende je vaders werk als slager en de bewering dat hij vlees leverde aan verschillende checkposten dient in het algemeen nog het volgende te worden opgemerkt. Je verklaarde nooit problemen te hebben gekend – op de bedreigingen inzake het gif na - wegens je vaders activiteiten, waardoor niet kan worden ingezien waarom je actueel louter omwille van je vaders werk als slager zou worden gevisieerd (CGVS p.15). Je verklaringen over wat er met je vader, die de slagerij runde, is gebeurd zijn zoals hierboven uiteengezet niet geloofwaardig.

Op basis van bovenstaande vaststellingen slaag je er niet in een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De door jou neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Je taskara bevat enkel persoonlijke gegevens die in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken. Betreffende het contract dient vooreerst gesteld te worden dat het slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien kan erop gewezen worden dat het loutere feit dat je vader vlees aan de politie leverde onvoldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming zoals reeds in bovenstaande werd gemotiveerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou

tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de

*Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.***

*Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).*

*Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.*

*Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.*

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de rechten van het kind (zoals hieronder weergegeven), de zorgvuldigheidsverplichting, het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker gaat eerst in op de motieven van de bestreden beslissing en wijst op zijn kwetsbaar profiel. Hij wijst er op dat hij in juni 2020 in België aankwam en op dat moment 15 jaar oud was en nu net meerderjarig. Met zijn kwetsbaar profiel werd geen rekening gehouden bij het opstellen van de vragen en de beoordeling van het asielrelaas. Hij wijst er op dat pas na 2,5 jaar een beslissing werd genomen in zijn dossier en stelt, onder verwijzing naar artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet dat het in het belang van het kind is om het verzoek bij voorrang en zo snel mogelijk te behandelen, waarbij rekening moet worden gehouden met leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar artikel 20, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Grondwet. Verzoeker meent dat bij de beoordeling van de vrees voor vervolging geen rekening werd gehouden met de kwetsbaarheid en jonge leeftijd van de verzoeker.

Met betrekking tot de vrees voor vervolging wijst verzoeker er op dat de gegronde vrees voor vervolging een objectief en subjectief element bevat en dat het objectief element doorslaggevend is en verwijst daarvoor naar Hathaway en Foster, *"The law of refugee status"*, 2014. Bij de geloofwaardigheidsbeoordeling moet een individueel onderzoek gevoerd worden waarbij de persoonlijkheid van de verzoeker in acht moet worden genomen en herinnert er aan dat in geval van twijfel het voordeel van de twijfel moet gelden.

Met betrekking tot de beweemde ongeloofwaardigheden bekritiseert verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd bij de DVZ en het CGVS en stelt dat indien dit zou besproken geweest zijn op het CGVS dit had kunnen duiden dat er inderdaad iets verkeerd zal vertaald geweest zijn bij de DVZ. Hij stelt dat het klopt dat de eerste keer dat Daesh contact opnam met de vader van verzoeker dit via brief gebeurde waar ook vergif bij zat en haalt zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud aan waarin hij dit duidelijk uiteenzette en waar hij voldoende tijd kreeg, in tegenstelling tot het interview bij de DVZ (notities PO, p. 15). Onder verwijzing naar pagina 12 van het Handvest van het persoonlijk onderhoud van het CGVS stelt verzoeker dat de Protection Officer nalatig is geweest door verzoeker niet de kans te geven de tegenstrijdigheid uit te klaren. Verder stelt verzoeker dat het CGVS de woorden van verzoeker verdraait waar het stelt dat het vreemd is dat de vader van verzoeker geen vergif kreeg om de opdracht van Daesh uit te voeren. Verzoeker stelt dat hem nooit werd gevraagd of er vergif zat bij de eerste brief en dat was wel zo, het werd mee weggegooid met de brief. Enkel over het tweede dreigement dat 'in persoon' gebeurde en waar verzoeker niet aanwezig was, kon verzoeker niet vertellen of er al dan niet vergif werd overhandigd, zo stelt verzoeker die zijn verklaringen hierover citeert (notities PO, p. 15-16). Verzoeker meent dat dan ook dat ernstige bedenkingen moeten gemaakt worden bij de beweringen van het CGVS wat de minderjarige verzoeker zou hebben geïmpliceerd en dat het ongehoord is dat elementen die niet specifiek werden bevestigd door de PO in de bestreden beslissing worden ingevuld pour 'le besoin de la cause'. Voorts stelt verzoeker dat hij een zeer geloofwaardige verklaring heeft gegeven voor het feit dat zijn vader zijn activiteiten als slager verder zette na de eerste bedreiging zonder hiervan iemand op de hoogte te brengen. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities PO, p. 16-18) en stelt dat het inkomen van het gezin afhankelijk was van het contract met de lokale politie. Hij stelt dat na de ontvoering van zijn vader verzoeker hen heeft ingelicht en dat de lokale politie bevestigde dat zij gingen proberen om de vader op te sporen maar zij hebben nooit enig resultaat bereikt, wat hun beperkte macht in de regio bevestigt en de bedenking van zijn vader dat zij hem toch niet zouden kunnen beschermen tegen Daesh.

Tenslotte benadrukt verzoeker dat het CGVS bevestigt dat de verklaringen van verzoeker wat betreft het werk als slager van zijn vader geloofwaardig zijn en dat hij dit ook heeft ondersteund aan de hand van de overeenkomst met de lokale politie maar dat na de machtsovername de lokale politie geen gezag meer heeft over de regio van verzoeker. Hij stelt dat deze feiten onvoldoende in aanmerking werden genomen. Vervolgens gaat verzoeker in op de verwestering en de toekomstgerichte vrees van verzoeker. Hij wijst er op dat het persoonlijk onderhoud plaats vond op 4 oktober 2021 en zich dan ook genoodzaakt ziet om zijn intussen verre mate van verwestering te benadrukken. Hij stelt dat hij verregaand geïntegreerd is en de Afghaanse cultuur en taal totaal niet gewoon is. Hij gedraagt en kleedt zich volledig zoals een Belg dat zou doen. Verzoeker wijst er op dat hij een maternale oom in België heeft met de Belgische nationaliteit en dat hij in België het secundair onderwijs heeft afgerond en OKAN heeft gevolgd (stuk 3). Hij wijst er verder op dat hij werkzaam is in een fabriek en in januari een contract van onbepaalde duur zal krijgen en besluit dat hij volledig deel uit maakt van de Westerse samenleving en zich niet meer zou kunnen aanpassen in de Afghaanse samenleving. Verzoeker betoogt verder dat een toekomstgerichte beoordeling moet worden gemaakt van de vrees tot vervolging, dat hij ondertussen goed Nederlands spreekt en zich heeft aangepast aan de Westerse waarde zodat niet kan ontkend worden dat verzoeker minstens als Westers zal worden bestempeld bij terugkeer naar Afghanistan door zijn activiteiten hier, zijn aanpassing aan het westen en zijn lang verblijf in België sedert jonge leeftijd. Onder verwijzing naar het EASO rapport *"Afghan nationals perceived as Westernised"*, de UNHCR *"Guidelines"* van 30 augustus 2018 en het Nansen rapport 2021/11, waarin voorbeelden worden genoemd van terugkeerders die

effectief werden vervolgd, te maken kregen met afpersing en waarin wordt gesteld dat Afghansen die terugkeren riskeren het slachtoffer te worden van geweld en verstoting, en de risicobepalende omstandigheden waarnaar het CGVS verwijst, stelt verzoeker dat hij zelf progressieve genderrollen hanteert, dat hij westers is gekleed en zijn attitude is aangepast. Hij wijst er verder op dat hij logischerwijze zou terugkomen via de luchthaven in het bezit van de nodige reisdocumenten waardoor zijn verblijf in het buitenland boven water zal komen en dat EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 zelf stelt dat op heden niet zeker is hoe de taliban personen die Afghanistan hebben verlaten, zal behandelen. Hij wijst er op dat het CGVS dan ook averechtse conclusies trekt uit dit rapport om vast te stellen dat er geen gevaar zou zijn bij terugkeer voor verzoeker. Hij wijst er verder op dat het EUAA rapport duidelijk vaststelt dat de taliban een streng islamitisch beleid wenst te voeren in Afghanistan en dat ook publiek hebben verkondigd en verwijst tenslotte naar het arrest van de Raad van 12 oktober 2022 waarin een weigeringsbeslissing werd vernietigd. Hij besluit dat het louter lang verblijf in een westers land *ipso facto* problematisch is bij terugkeer en dat het risico op vervolging significant groter is geworden gelet op de strikte interpretatie van de Sharia dat de taliban hanteert.

In een tweede deel gaat verzoeker in op de motieven met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Na enkele algemeenheden uiteen te hebben gezet, vat hij aan door als volgt te betogen over de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt vooreerst dat het frappant is dat nu de taliban de macht hebben in heel Afghanistan er quasi geen subsidiaire bescherming meer wordt verleend terwijl verzoekers vroeger wel subsidiaire bescherming kregen als ze uit een regio kwamen waar de taliban de macht had. Vervolgens verwijst hij naar arrest 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad waarin op grond van dezelfde informatie als nu voorligt gesteld wordt dat de situatie onstabiel blijft en dat geen informatie voorligt die het heden mogelijk maakt om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken en dat er regionale verschillen bestaan in de mate van geweld. Daarbij vergelijkt verzoeker de bronnen die in die zaak voorlagen en de bronnen die het CGVS in onderhavige zaak hanteert en besluit dat enkel de ‘*COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie*’ van 5 mei 2022 (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) en de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) nieuwe rapporten zijn. Hij klaagt vervolgens aan dat verwerende partij oordeelt dat er genoeg informatie is om te besluiten dat er een significante daling is in het willekeurig geweld terwijl deze ook toegeeft dat er minder gedetailleerde en betrouwbare bronnen zijn. Hij verwijst daarbij andermaal naar het arrest 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad. Verzoeker wijst in dit kader ook op de UNHCR “*Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*” van februari 2022 (<https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>) en de eerder aangehaalde EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022 om te wijzen op de moeilijkheden in het verkrijgen van objectieve en correcte informatie. Hij vat zijn argument samen door te stellen dat de informatie die verwerende partij gebruikt geenszins haar conclusies beaamt. Verder betoogt hij onder verwijzing naar de Asylos “*Afghanistan COI Repository: 1st September 2021-15 Jun 2022*” (<https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=1c4e3dc0-7e89-4e15-be26-83ef83cda9dc>) dat er een kentering aan de gang is in de mate van willekeurig geweld dat er in Afghanistan is. Vervolgens verwijst verzoeker naar informatie die hij kwalificeert als nieuw en actueler dan de informatie waarop de bestreden beslissing gestoeld is. Hij wijst er op dat verwerende partij slechts verwijst naar landeninformatie met veiligheidsincidenten in Afghanistan tot 30 juni 2022, terwijl er op het ogenblik van de kennisgeving al actuelere informatie beschikbaar was. Hij geeft een opsomming van enkele ACLED weekoverzichten met betrekking tot de veiligheidsincidenten in Afghanistan in juli, augustus, september en oktober 2022 en citeert uit een aantal van deze rapporten. Eveneens citeert hij in dit kader uit de Asylos ‘*COI Repository: 21/09/2021-28/09/2022*’ van 6 oktober 2022 (<https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=64c5e8c5-605e-4174-a614-4a68b1494a20>). Hij stelt dat verwerende partij haar medewerkingsplicht geschonden heeft door de meest actuele landeninformatie niet mee in overweging te nemen bij het opstellen van de bestreden beslissing. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad betoogt verzoeker dat het CGVS van oordeel is dat de situatie aanleunt bij de tweede situatie zoals omschreven in het Elgafagi-arrest. Hij wijst er op dat het CGVS erkent dat er een toename is van de aanwezigheid van de ISKP in het Oosten van het land, de regio van herkomst van de familie van verzoeker, evenals de toename van de incidenten die kunnen worden toegeschreven aan ISKP en besluit dat zijn regio van herkomst, de aanwezigheid van ISKP in combinatie met de geschetste omstandigheden en in het bijzonder zijn verblijf in het buitenland op zich persoonlijke omstandigheden uitmaken die het risico verhogen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld binnen zijn regio.

Verzoeker vervolgt zijn betoog door in te gaan op de motieven met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Onder verwijzing naar het arrest

270 813 van 31 maart 2022 van de Raad stelt verzoeker dat niet uitgesloten kan worden dat de huidige precaire socio-economische situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban. Hij geeft aan dat verwerende partij op grond van de EASO "Afghanistan country focus" van januari 2022 waarop ook de Raad zich baseerde in het aangehaalde arrest niet kan besluiten dat de huidige situatie in Afghanistan niet overwegend te wijten is aan een actor. Hij stelt dat er ook in dit kader te weinig betrouwbare informatie voorhanden is en dat dit blijkt uit de eerder aangehaalde UNHCR "guidance note" en de Nansen note.

Vervolgens gaat verzoeker dieper in op de humanitaire situatie in Afghanistan. Hierbij citeert verzoeker uit de EUAA "Country Guidance" van april 2022, de voormelde Nansen Note, en persberichten van Amnesty International en Human Rights Watch en wijst op het Amnesty International Rapport, "Afghanistan: The Rule of Taliban: A year of violence, impunity and false promises" van 15 augustus 2022 en wijst op het feit dat fundamentele rechten consequent worden geschonden door het Talibanbewind. Wat de socio-economische situatie betreft stelt verzoeker dat deze overwegend door de Taliban wordt veroorzaakt en wijst daarnaast op objectieve factoren zoals de natuurlijke fenomenen zoals bijvoorbeeld aardverschuivingen die veel slachtoffers hebben gemaakt in de regio van verzoeker en dit ook tot een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen leiden. Hij citeert berichten van Al Jazeera, het World Food Program, UNHCR, Human Rights Watch, het rapport Humanitarian Needs Overview Afghanistan van januari 2022 en de EUAA "Country Guidance" van april 2022 en stelt dat het CGVS niet aantoont dat de precaire situatie niet te wijten is aan de Taliban, minstens dat deze situatie verslechterd is. Hij wijst op het UNICEF "Afghanistan Humanitarian Situation Report" van 1-31 May 2022 dat volgens hem een genuanceerder beeld schetst en stelt dat toegang tot medische voorzieningen niet altijd gegarandeerd wordt in Afghanistan en geen rekening werd gehouden met verzoekers situatie of hij wel de nodige toegang zal hebben omwille van zijn verwesterd profiel. Verzoeker besluit zijn betoog door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en dat hem op meerdere gronden een beschermingsstatuut toegekend dient te worden. Hierbij citeert hij ook de conclusie van het voornoemde Nansen rapport.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de bestreden beslissing en de kennisgeving hiervan (stuk 1) het bewijs kosteloze rechtsbijstand (stuk 2), Attest secundair onderwijs (stuk 3) en het Attest werk en loonfiches (stuk 4) neer.

3. Nota verwerende partij

3.1. Verwerende partij legt een nota verzoek tot louter schriftelijke procedure dd. 20 december 2022 neer waarin zij antwoordt op het middel zoals ontwikkeld in het verzoekschrift en waarin in bijlage internetlinks van volgende rapporten worden bijgebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 (papieren versie); (3) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (4) EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (5) EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

3.2. In een brief van 2 januari 2023 vraagt verzoeker om gehoord te worden.

4. Aanvullende nota's

4.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 6 februari 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16

augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (8) EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en (9) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>.

4.2. Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 13 februari 2023, waarin hij stelt dat de elementen van het arrest van de Raad van 13 januari 2023 eveneens op hem van toepassing zijn en vraagt hem te erkennen als vluchteling.

5. Voorafgaande opmerkingen

5.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn taskara neer. De identiteit en Afghaanse nationaliteit worden niet betwist in de bestreden beslissing. Het is ook niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het Kot district in de provincie Nangarhar. Het is ook niet betwist dat verzoeker in België aankwam als niet-begeleide minderjarige en dat de voogdij voor verzoeker werd beëindigd op 1 juni 2022.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden door de verwerende partij met het kwetsbare profiel van verzoeker als niet-begeleide minderjarige en dat hoewel bijzondere procedurele noden werden vastgesteld in hoofde van verzoeker geen rekening werd gehouden met het hoger belang

van het kind bij de beoordeling ten gronde. Verzoeker verwijst hiervoor naar artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet, artikel 20, lid 3 van de herschikte Kwalificatierichtlijn, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten en artikel 22bis van de Grondwet.

De Raad wijst er op dat krachtens artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. Artikel 24 van het Handvest bepaalt dat bij alle handelingen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Het komt de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht evenwel enkel toe om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De algemene bepaling dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is bij het onderzoek van het beschermingsverzoek en dat het belang van het kind de eerste overweging vormen bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van verwerende partij.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat in hoofde van verzoeker omwille van zijn minderjarigheid bijzondere procedurele noden werden erkend en dat de vereiste steunmaatregelen werden toegekend om rekening te houden met verzoekers specifieke kwetsbaarheid. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat het CGVS de drempel van kennis/detaillering te hoog legt in de beoordeling van zijn verklaringen, zoals hij betoogt in het verzoekschrift. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud zestien jaar oud was. Uit de lezing van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat de aan verzoeker gestelde vragen niet zouden aangepast geweest zijn aan zijn leeftijd, noch kan uit de motieven van de bestreden beslissing blijken dat de vereiste kennis van verzoeker te hoog zou zijn in het licht van zijn leeftijd van vijftien jaar bij vertrek uit Afghanistan.

6.3. Verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten omdat Daesh zijn vader had ontvoerd nadat deze had geweigerd vlees te vergiften dat hij verkocht aan de lokale checkpoint en hij zelf ook door Daesh via zijn moeder werd opgedragen het zelfde te doen.

Na grondige lezing van het administratief dossier en de door de verzoeker neergelegde documenten en diens verklaringen bij de DVZ en het CGVS stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan. Zo legt verzoeker vooreerst tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de wijze waarop Daesh zijn vader zou benaderd hebben. Waar hij blijkens de vragenlijst CGVS bij de DVZ verklaarde dat zijn vader toen hij de eerste keer werd aangesproken door Daesh gif kreeg dat hij moest verwerken in het vlees en dat hij dit aannam maar er niets mee deed, stelde verzoeker bij het CGVS dat hij de eerste keer werd aangesproken per brief door Daesh en verklaart verzoeker niet te weten of zij de tweede keer de spuitjes gif al dan niet bij hadden. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt

gemotiveerd: *“Vooreerst dient te worden gesteld dat je tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende zaken die aan de kern van je relaas raken. Zo verklaarde je in de vragenlijst die je op DVZ invulde dat je vader een eerste maal werd tegengehouden door Daesh en zij hem het gif gaven. Je vader nam het gif aan, maar deed er niets mee. Hierna kwam Daesh terug naar je vader met de vraag om het gif in het eten te doen, hetgeen hij weigerde (Vragenlijst 3.5). Tijdens het CGVS-gehoor geef je echter een heel andere versie van de feiten. Zo verklaarde je dat je vader de eerste maal via een brief werd gevraagd om gif in het vlees te doen en ze je vader pas een tweede keer persoonlijk hadden aangesproken. Gevraagd of ze de tweede keer de spuitjes (met gif) dan meehadden stelde je dit niet te weten (CGVS p.15-16, 20). Dergelijke manifeste tegenstrijdigheid betreffende de wijze waarop je vader gevraagd werd de arbaki te vergiftigen en of hij al dan niet het gif heeft gekregen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas.”* Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift de versie die hij bij het CGVS uiteenzette, namelijk dat Daesh zijn vader voor het eerst per brief contacteerde maar stelt nu dat hier ook vergif bij zat. Noch in zijn verklaringen bij de DVZ, noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud vermeldde verzoeker dat het gif bij de brief zou hebben gezeten, zoals hij nu plots voor het eerst in het verzoekschrift verklaart. In tegendeel verklaart verzoeker op pagina 15 van de notities van het persoonlijk onderhoud, aangehaald door verzoeker, gevraagd wat er in de brief stond: *“We gaan je iets geven, dan moet je dat in de vlees spuiten en als je het niet doet zullen we jou bestraffen”*. Verder verklaart verzoeker daarna, met betrekking tot de tweede keer dat verzoekers vader werd benaderd door een persoon in de winkel, gevraagd of die persoon dan de spuitjes mee had voor het vlees: *“Mijn papa heeft niet gezegd dat hij die spuitjes bij had of niet, papa vertelde wel na twee of drie dagen die persoon is in de winkel geweest, ik ben niet op de hoogte: had hij nu iets bij of niet?”* (notities PO, p. 16). Hieruit blijkt in elk geval dat verzoeker verklaart nooit geweten te hebben of deze persoon de spuitjes bij had, en dat hij met betrekking tot de inhoud van de brief duidelijk aangaf dat erin werd vermeld dat ze iets gaan geven aan verzoekers vader dat hij dan in het vlees moet spuiten. Hieruit kan dan ook afgeleid worden dat volgens verzoeker het gif niet bij de brief zat die eerst werd gestuurd en dat hij zelf verklaart niet te weten of de persoon die naar de winkel kwam de spuitjes bij zich had. Verzoeker verwijt verwerende partij nooit met de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS te zijn geconfronteerd, en stelt dat hem nooit werd gevraagd of er gif zat bij de brief en stelt nu dat dit wel zo was en dat het werd weggegooid met de brief. Evenwel blijkt uit het voorgaande dat verzoeker verklaarde dat in de brief werd gezegd dat aan zijn vader het gif zou gegeven worden en dat hij zelf nooit heeft geweten of zijn vader ooit het gif werd gegeven. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zelf nooit heeft verklaard dat het gif bij de brief zat, zodat zijn a posteriori derde versie van de feiten de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen. Waar verzoeker stelt dat hij had kunnen duiden dat er iets verkeerd vertaald zal geweest zijn bij de DVZ indien hij met de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen zou geconfronteerd zijn, kan dit niet overtuigen nu hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bevestigde dat het interview bij de DVZ goed verlopen was en geen gewag maakte van problemen met de tolk. Waar verzoeker stelt dat de dossierbehandelaar heeft gehandeld in strijd met het handvest van de protection officer door verzoeker hiermee niet te confronteren, kan de Raad slechts vaststellen dat het om niet bindende richtsnoeren gaat, waarop verzoeker zich niet dienstig kan beroepen. In dit verband wijst de Raad er op dat artikel 17 § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Verzoeker heeft bovendien de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde inconsistenties, waarvan hij *in casu* ook gebruik heeft gemaakt, maar zijn verklaringen hierover missen overtuigingskracht om de hierboven uiteengezette redenen. Dat verzoeker niet specifiek werd gevraagd of het gif bij de brief zat en dat dit element wordt gebruikt ‘pour la besoin de la cause’, zoals verzoeker betoogt, kan dus niet worden bijgetreden. De commissaris-generaal kon redelijkerwijze uit verzoekers verklaringen over de inhoud van de brief besluiten dat dit impliceert dat er geen gif bij de brief zat. Verder wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht opgemerkt dat het weinig steek houdt dat zijn vader bij de tweede benadering zou verweten zijn de opdracht niet te hebben uitgevoerd, nu het gif niet bij de brief zat.

Voorts kunnen verzoekers verklaringen dat zijn vader zijn activiteiten ongestoord verder zette nadat hij door Daesh bedreigd was maar moeilijk worden aangenomen. Dat hij niet had gedacht dat er iemand zou komen is niet erg aannemelijk nu de brief volgens zijn verklaringen duidelijk zou aangegeven hebben dat ze zijn vader iets zouden geven. Dat ze niet konden komen vanwege de aanwezigheid van verschillende checkpoints strookt dan weer niet met verzoekers verklaring dat Daesh wel degelijk aanwezig was in de regio en enkel overdag niet vrij konden rondlopen maar wel 's nachts (notities PO, p. 18, 20). In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Tenslotte kan maar moeilijk*

aangenomen worden dat je vader zijn activiteiten ongestoord verderzette – zonder zelfs maar iemand te verwittigen (CGVS p.16) – nadat hij door Daesh bedreigd werd. Je verklaart dat je vader na het ontvangen van de dreigbrief niet had gedacht dat er echt iemand van Daesh zou komen, wat bevreemdend overkomt aangezien Daesh in hun brief aankondigde dat er iemand gif naar je vader zou brengen. Je stelt eveneens dat Daesh wegens de aanwezigheid van verschillende checkpoints niet konden langskomen, wat ook een vreemde denkwijze is aangezien reeds vaststond dat ze minstens konden langskomen om een dreigbrief af te leveren, en aangezien je ook zelf verklaart dat Daesh enkel overdag beperkt waren in hun bewegingen maar dat ze 's nachts vrijuit konden rondlopen (CGVS p. 18, 20). Voorts kan maar moeilijk aangenomen worden dat je de activiteiten van je vader verderzette nadat hij meermaals door Daesh werd bedreigd en uiteindelijk werd ontvoerd, precies vanwege deze activiteiten (CGVS p.10). Dergelijk gedrag kan maar moeilijk worden aangenomen in de context die je schetst. Er moet geconcludeerd worden dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan je asielrelaas". Verzoeker betwist deze motieven en stelt dat hij hiervoor wel een geloofwaardige verklaring gaf, met name dat het inkomen van het gezin afhankelijk was van het contract met de lokale politie en dat hij de lokale politie heeft ingelicht na de ontvoering. Indien verzoekers vader daadwerkelijk werd bedreigd door Daesh indien hij hun opdracht niet zou uitvoeren, lijkt het niet erg waarschijnlijk, gezien de wreedaardige reputatie van deze organisatie dat verzoekers vader zonder meer zou doorgaan met het leveren van vlees aan de lokale politie, ook nadat hij een tweede keer persoonlijk werd benaderd door een man in zijn winkel. Verzoeker slaagt er met zijn algemeen betoog niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen en maakt de door hem voorggehouden vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk. Verzoeker legt ter staving van zijn verklaringen ook een kopie van een contract neer. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: "De door jou neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Je taskara bevat enkel persoonlijke gegevens die in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken. Betreffende het contract dient vooreerst gesteld te worden dat het slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien kan erop gewezen worden dat het loutere feit dat je vader vlees aan de politie leverde onvoldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming zoals reeds in bovenstaande werd gemotiveerd." Verzoeker betwist deze beoordeling in de bestreden beslissing niet op concrete wijze. De Raad wijst er op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat documenten uit Afghanistan door de grootschalige corruptie op makkelijke wijze te verkrijgen zijn, zodat aan de voorgelegde kopie weinig bewijswaarde kan worden gehecht.

Hoe dan ook maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat verzoeker vanwege het beroep van zijn vader in geval van terugkeer geïsoleerd dreigt te worden nu hij zelf verklaarde dat hij hierdoor, behalve de ongeloofwaardig bevonden bedreigingen met betrekking tot het gif, nooit problemen heeft gekend. Waar verzoeker stelt dat het CGVS bevestigt dat de verklaringen van verzoeker wat betreft het werk als slager wel degelijk geloofwaardig zijn en dat de lokale politie geen gezag meer heeft in de regio van verzoeker en dat dit onvoldoende mee in overweging werd genomen, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn algemeen betoog geenszins een gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aannemelijk maakt. Uit niets kan blijken dat verzoeker louter door het feit dat zijn vader vlees leverde aan de lokale politie in geval van terugkeer door de taliban geïsoleerd zou worden. Verzoeker reikt daartoe ook geen concrete gegevens aan waaruit dit zou kunnen blijken.

6.4. Verzoeker voert aan dat hij verwesterd is of minstens als verwesterd zal worden bestempeld bij terugkeer en dat hij daardoor vervolging vreest. Hij wijst in dit verband op zijn verregaande integratie en de stukken die hij ter staving aan het verzoekschrift toevoegt en verwijst naar het Nansen rapport 5-21 en de EUAA "Country Guidance" van april 2022.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 *ev.*).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge

talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk verwesterd zou zijn. De Raad meent dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging.

Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden (zie, HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71).

Door in het verzoekschrift louter te wijzen op het feit dat hij op 15-jarige leeftijd in België aankwam en te stellen dat verzoeker zich westers kleedt en zijn attitude heeft aangepast, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde sprake is van gedrag dat gebaseerd is op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Het gegeven dat verzoeker sinds zijn vijftien jaar in België verblijft, OKAN onderwijs heeft gevolgd, Nederlands spreekt en hier werkt, waarbij hij verwijst naar de twee stukken die bij het verzoekschrift worden gevoegd, zijn elementen die wijzen op zijn wil tot integratie in de Belgische samenleving, maar hieruit kan als dusdanig niet blijken dat verzoeker dermate zou verwesterd zijn dat dit een fundamenteel onderdeel vormt van zijn identiteit waarvan niet kan worden geëist dat hij dit opgeeft. Hij had immers in Afghanistan al een zekere maturiteit en was gevormd naar de Afgaanse normen en waarden toen hij Afghanistan verliet. Er kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer zou kunnen eigen maken bij terugkeer. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of levensstijl heeft aangenomen die fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat niet kan worden verwacht dat hij deze aanpast om problemen te vermijden omwille van het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving.

Verder maakt verzoeker met zijn algemeen betoog in het verzoekschrift evenmin aannemelijk dat hij in geval van terugkeer als verwesterd dreigt gepercipieerd te worden of dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de in Afghanistan vigerende regels en gebruiken, waardoor hij in de negatieve aandacht zou komen. Verzoeker heeft immers nog een belangrijk deel van zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht en heeft heden nog contact met zijn familieleden in zijn regio van herkomst (notities PO, p. 7-8). Waar verzoeker betoogt dat hij een maternale oom heeft in België met de Belgische nationaliteit stelt de Raad vast dat hij hiervan geen enkel stuk bijbrengt. Voorts kan uit de aard van verzoekers werkzaamheden als medewerker in een bedrijf dat luiers maakt niet worden afgeleid dat hij hierdoor riskeert negatief gepercipieerd te worden door de taliban of zijn familie of dat hij door deze activiteiten zou kunnen beschouwd worden als een persoon die religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en om die reden gevisieerd te worden.

Verder maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker nog in het algemeen verwijst naar landenrapporten waarin wordt bericht over terugkeerders die te maken kregen met geweld en verstoting, wijst de Raad er op dat hij met dergelijk algemeen betoog evenmin aantoonde dat hij in zijn individuele omstandigheden vervolging riskeert omwille van zijn verblijf in het Westen. Uit zijn verklaringen kan verder niet blijken dat hij problemen zou gekend hebben met zijn familie en hoger werd reeds gewezen op het gegeven dat hij nog steeds contact onderhoudt met zijn familie. Verder brengt verzoeker ook geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten.

De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie en uitsluiting slechts in uitzonderlijke gevallen kan aanleiding geven tot vervolging en stelt ook vast dat *in casu* geen specifieke individuele elementen worden aangereikt. Waar verzoeker nog betoogt dat zijn verblijf in het westen zou boven water komen ingeval van terugkeer via zijn reisdocumenten, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel impliceert en herhaalt de Raad dat niet kan gesteld worden dat een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen louter omwille van een verblijf in het Westen. Waar verzoeker bij aanvullende nota nog verwijst naar een arrest van de Raad waarin aan een Afgaanse verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke

beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het voornoemd arrest dezelfde zijn als de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die sociale en religieuze normen heeft overschreden, noch dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de thans vigerende regels en gebruiken in de Afghaanse samenleving.

6.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met Daesh voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

7.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijks of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan niet anders doen besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan precair is en dat in verschillende provincies voedseltekorten heersen, zoals verzoeker aanvoert onder verwijzing naar de persberichten van het World Food Program, Al Jazeera, en het Human Rights Watch rapport van 17 maart 2022 en het rapport van Asylos Afghanistan: "*COI Repository: 1st September 2021-15 June 2022*" wordt niet betwist. Dit betekent evenwel niet dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of andere actoren, zoals verzoeker poneert in het verzoekschrift, laat staan dat verzoeker hierdoor op intentionele wijze persoonlijk zou geïdendeerd worden. Waar verzoeker verwijst naar het strenge beleid van de taliban en de mensenrechtenschendingen die ermee gepaard gaan, en de analogie die in het Nansen-rapport wordt gemaakt met de situatie van de het bewind van *al-Shabaab* in Somalië, wijst de Raad op het volgende. Hierbij kan evenwel worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi, waarnaar het door verzoeker geciteerde Nansen rapport verwijst, er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-facto*-regering aanwezig is, met *de-facto*-ministers en *de-facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *Sufi en Elmi* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022, herinnert de Raad er aan dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer aangezien er nu meer informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, zoals bijgebracht door beide partijen.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit*

and run-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoekers betoog kan niet anders doen besluiten. Waar verzoeker onder verwijzing naar de UNHCR *Guidance Note* van februari 2022 en de EUAA *Country Guidance* wordt gewezen op de beperkingen en hindernissen waarmee bronnen kampen om informatie te verzamelen over de situatie in Afghanistan, wijst de Raad er op dat rekening werd gehouden met deze beperkingen maar dat voldoende informatie voorligt om het risico voor burgers om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in te schatten.

Waar verzoeker opwerpt dat er recentere landeninformatie beschikbaar was op het ogenblik van de bestreden beslissing en daarbij een overzicht geeft van de ACLED Regional overviews tot 6 oktober 2022 en de Asylos COI repository 21/09/2022 tot 28/09/2022, wijst de Raad er op dat de bovenstaande analyse eveneens gebaseerd is op de meest recente ACLED en UCD gegevens voor de periode 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 (EUAA COI Query, p. 10, waarnaar verwezen wordt in de EUAA *Country Guidance* van januari 2023) en dat de landeninformatie werd geactualiseerd door verwerende partij door middel van haar aanvullende nota. Verzoeker brengt verder geen recentere informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat voorgaande analyse niet langer accuraat zou zijn.

Verzoeker is afkomstig uit Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden doet gelden die voor hem het risico verhogen om slachtoffer te worden van de situatie van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst. Verzoekers regio van herkomst en de aanwezigheid van ISKP als dusdanig zijn geen persoonlijke omstandigheden die voor verzoeker het risico verhogen om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in zijn regio. Dit is evenmin het geval voor verzoekers lang verblijf in het buitenland. Verzoeker toont niet aan noch kan worden ingezien hoe verzoekers lang verblijf in het buitenland voor hem het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022, wijst de Raad er nogmaals op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer aangezien er nu meer informatie voorligt over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

8. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET